

နေ့ယဇ်ပြင်

တပည့်ရွှေတိုးထွက်ယဇ်ပြင်

ပန်းချီဆောင်ရွက်သူ ဦးအောင်

အခန်း (၁)

'ကိုဆူးခက်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ ပါ'

ရုတ်တရက်တော့ အံ့ဩသွားရ၏။ ပြီးတော့ ရယ်ချင် စိတ် ပေါက်သွားရသည်။ ။

အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်ထားသည့် ကားကို 'ဆူးခက်' လှစ်ခနဲ ကြည့်သည် ၊ တွေ့ခွင့် တောင်းနေသူကို ဖျတ်ခနဲ အကဲခတ်သည် ။ သူ အိမ်တံခါးဝမှာ မားမားကြီးရပ်လျက် ဆူးခက်ကို ရိုးရိုးသားသား ကြည့်နေ၊ ခွင့်တောင်းနေတာ သေချာ၏။

'ဒီအိမ်မှာ ကိုဆူးခက် ရှိပါသလား'

ဆူးခက် တစ်ယောက်လုံးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ခွင့် ရနေပါလျက်၊ ဆူးခက်နှင့် တွေ့ပါရစေဟု သူ ခွင့်တောင်း နေ၏ ၊ ဆူးခက်ကို မတွေ့ မမြင်ဘူးလို့ သာပဲပေါ့။ ပြီးတော့ ဆူးခက် ဆိုတာ ယောက်ျားလား၊ မိန်းမလား ဆိုတာ တောင်မှ မသိထားသူမို့၊ ဤသူသည် ဆူးခက်နှင့် တကယ့်ကို သူစိမ်းပြင်ပြင်ပါပဲ။

သူ့ကို ဆူးခက်ကိုယ်တိုင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မသိမကျွမ်း မတွေ့မမြင်ဘူးတာ၊ ဆူးခက် မိမိကိုယ် မိမိ သေချာ၏။

'ဘာကိစ္စ ရှိလို့ ပါလဲ'

'ကိုဆူးခက်နဲ့ တွေ့မှ ပြောလို့ ဖြစ်မယ့်ကိစ္စပါ'

ဆူးခက် လှစ်ခနဲ ပြုံး၏။

ဆူးခက်၏ အပြုံးမှာ သွားဖွေးဖွေးလေးများ လက်ခနဲ ဖြာသွားရသည် ။ ဆူးခက်က ချိတ်ရုံ ချိတ်ထားသည့် သော့ ခလောက်ကို ဖြုတ်၏။ သံတံခါးကို ဘေးသို့တွန်း၍ ဖွင့်ရင်း မျက်နှာပြင်မှာ ရယ်ချင်ရိပ်က ဖုံးဖိမရချေ။

'ဒါ . . . ရယ်စရာလား' ဟု 'မြတ်သော' စိတ်တိုသွား လေ၏။ မျက်ခုံးနက်နက်နှစ်ခု မသိမသာ နီးကပ်လျက် အတွန့်ကျိုးကာ ကုပ်ဆင်းသွားသည် ။ သူ ရင်ဆိုင်နေရသည့် မိန်းကလေး အသံတိတ်နည်းဖြင့် ကြိတ်ရယ်နေတာ မသိဘဲ နေပါ့မလား။

မြတ်သောက လူဖြောင့်မို့ စိတ်တို၏။ ဆူလွယ်သလောက် အေးလွယ်သည် ။ ဆူလျှင်လည်း အထွတ်အထိပ်၊ အေးလျှင် လည်း ရေခဲအမှတ်။ ခုတော့ . . . ရေဆူအမှတ်ဖြင့် တိုချင်သည့် စိတ်ကလေး လက်တစ်ဆစ်ကို အားကုန်သုံး၍ ဆွဲဆန့်လိုက်ရ ပါတော့သည် ။

တစ်ဖက်သားက မိန်းကလေး မဟုတ်လား။

'အိမ်ထဲကို ကြွပါ'

သူသည် ဆူးခက် သိပ်တွေ့ချင်နေသည့်သူပဲ ဖြစ်ရမည်ဟု တွေးလိုက်မိသည် ။

မြတ်သောက 'ကြွရသေးတာပေါ့' ဟု အသံတိတ်စွာ ကြိတ်ပြောသည် ။ ဘာကြောင့်မှန်း မသိ၊ ဤမိန်းကလေးနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်ရကတည်းက အချိုးမပြေချင်။

သည် အိမ်သို့ မြတ်သော အလေးအနက်ထား၍ လာခဲ့ သည် ။ မိမိ ရင်ထဲမှာ တပင်တပန်း ခံစားရသည့် ပြဿနာ တနင့်တပိုးကြီးကို သယ်

ထမ်း၍ လာခဲ့သည်။ ။

သည် လို အနေအထားမှာ တံခါးဖွင့်ပေးသူ မိန်းမလှ လေးက ရယ်သွမ်းနှင့် ဆီးကြို ပေါ့တိမ်စေသည်။ ။

အကယ်၍ ကိုဆူးခက်နှင့်သာ တစ်ထိုင်တည်း ရင်းနှီး ကျွမ်းဝင်သွားမည် ဆိုလျှင် ကိုဆူးခက်၏ ညီမ ဖြစ်နိုင်ချေ ရှိသည့် ဤမိန်းကလေးကို တော့ မိတ်ဖြစ် ဆွေဖြစ် စကား ပြောခွင့်ရဖို့ ကြိုးစားဦးမည်။

ပြီးတော့ အလကားနေရင်း ပြုံးစေ့စေ့ လုပ်မနေဖို့ သတိထား ဟူသည့် စကားကို ရယ်သလို ပြောင်သလိုနှင့် ပြောကို ပြောပစ်ခဲ့ဦးမည်။

မြတ်သော ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်မှာ ဝင်ထိုင်၏။

မိန်းကလေးက မြတ်သောနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ဝင် ထိုင်သည်။ ။

'ကိုဆူးခက် အိမ်မှာ မရှိဘူးလား၊ တစ်နေရာရာ သွား နေတယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်တော် နောက်တစ်ခေါက်မှ ပြန်လာ ခဲ့မယ်'

ကိုဆူးခက်ကို ခေါ်မပေးဘဲ ရှေ့တည့်တည့်မှာ ကျောက် ရုပ်လို လာငြိမ်ပြနေပြန်သည် မို့ မြတ်သော စိတ်ထဲ တော် တော်လေးကို ညစ်နေရပြီး ဖြစ်ပါ၏။

'ကိစ္စကို ပြောပါ'

ဆူးခက်မျက်နှာ တည်သွားသည်။ ။

ဆူးခက် ဆိုတာကလည်း အပျော့စား အညံ့စားထဲကမှ မဟုတ်တာ။ နာမည်ကိုက ဆူးခက်။ ထိုးနှက် စူးမြုပ်ဖို့ အသင့်ဖြစ်နေသည့် အမျိုးအစားလေ။ ဧည့်သည် လူစိမ်းက အိမ်ပေါ် တက် လာပြီး မျက်နှာကြော တင်းပြနေတာကို ဆူးခက် သည်းခံလိုစိတ် ရှိနိုင်ပါ့မလား။

ပြီးတော့ . . . ဤလူနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဆူးခက် ထင်ထားတာ တွေသာ မှန်လျှင်၊ ဤတာဝန်မဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်သည် ကမ္ဘာ့ အထင် သေးစရာ အကောင်း ဆုံး လူသား၊

'ကာယကံရှင်နဲ့ တွေ့မှ ပြောလို့ ဖြစ်မယ်'

'ကျွန်တော် ဆူးခက်ပဲ'

'ခင်ဗျာ'

မြတ်သော အံ့ဩသွားရ၏။ တစ်ဆက်တည်းမှာ ပဲ အား နာ လိုက်မိပါ၏။ မိမိက လှောင်လို ပြောင်လိုစိတ် မရှိပေမယ့် မိမိ အပြုအမူ က တစ်ဖက်သားအပေါ်မှာ စော်ကားသလို များ ဖြစ်သွားမလား။ ခုမှ ဤမိန်းကလေး စောစောက ပြီးစေ့စေ့ဖြစ်နေတာကို နားလည်သွားရသ ည် ။ ရယ်ချင် စိတ်က မြတ်သောဆီသို့ ခုန်ကူးလေ၏။

'ဟား ဟား'

မြတ်သော အော်ရယ်၏။

'ဆောရီးဗျာ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်၊ စာထဲ မှာ ကျွန် တော့်ကိုလာတွေ့ပါလို့ သုံးထားတော့ မိန်းကလေး လို့ မထင်မိဘူး'

အခြေအနေက ပြောင်းပြန်ဖြစ်သွားရသည် ။

စောစောက ပြီးစေ့စေ့ ဆူးခက်၏ မျက်နှာက စူတင်း ကာ စိတ်တိုစပြုနေသည့် မြတ်သော မျက်နှာ မှန်ကုပ်ကုပ်က နှုတ်ခမ်းကို အ ကုန်ဖွင့်၍ ရယ်နေ၏။

ဆူးခက် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်သွားပုံက မျက်နှာပြင်မှာ မရချေ။ ' ပေါ့ပျက်ပျက်'နဲ့ ဟု တွေးသည် ။ သည် လိုလူနှင့် အရှည်သဖြင့် ကိစ္စတွေ

မှာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား...ဟု စိုးရိမ်သည်။ ။ ရင်ထဲမှာ စစ်ကနဲ နာလေ၏။

မြတ်သောက ရှုပ်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှာ ပါလာသည့် စာအိတ် ကို ထုတ်သည်။ ။

'ခင်ဗျား ရေးလိုက်တဲ့ စာ'

ဆူးခက် တစ်ချက်တော့ လှမ်းကြည့်၏။

'ဖတ်ကြည့်ဦးမလား'

'မလိုပါဘူး'

လိုပါ့မလား၊ ကိုယ်ရေးထားတာ ကိုယ်အသိဆုံးပဲလေ၊ စာက ရှည်ရှည်ပိုင်းပိုင်းလည်း မဟုတ်၊ ခပ်တိုတိုရယ်၊ ထွေ ထွေထူးထူးလည်း မပါ။

ကိုဖြိုးအိမ်...

ခင်ဗျားနှင့် ပတ်သက်သည့် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စတစ်ခုကို တွေ့ဆုံ ဖြေရှင်း ကူညီပေးဖို့ ရှိနေပါ သည်။ ။ ကျေးဇူးပြု၍ အောက်ပါ လိပ်စာအတိုင်း ကျွန်တော်နှင့်လာတွေ့စေလိုပါသည်။ ။

ဆူးခက်

ဟု ရိုးရိုးပဲရေး၍ လက်မှတ်ထိုးလိုက်သည်။ ။ ဤစာတိုလေးကို ယခုတောင် အလွတ် ပြန်ရွတ်နိုင်သေး၏။

'ကျွန်တော်လို့ လည်း သုံးထားတယ်ဗျာ... စာရေးပုံကလည်း တိုတိုတိတိရှိတယ်။ မိန်းကလေးတွေ ရေးလေ့ရှိသလို ဖွဲ့ဖွဲ့ နဲ့နဲ့ မဖြစ်ဘူးလေ၊ ကျွန်တော်... ယောက်ျားလို့ ထင်တာ မှားမလား'

'တဖွဲ့တနွဲ့ ရေးရအောင် ရည်းစားစာမှ မဟုတ်တာ' ဟု ပက်ခနဲ ပြောချလိုက်လျှင် ကိုယ်ပဲ နစ်နာဖို့ ရှိ၏။

'မိန်းမသား ကျွန်တော် မသုံးရဘူးဆိုတဲ့ ဥပဒေ ရှိသ လား'

'ဟာ မရှိပါဘူး၊ ရပါတယ်၊ ကျွန်တော့် အပြစ်ပါ'

ဆူးခက်က မြတ်သောကို စူးနစ်စွာကြည့်သည်။ ။

'အင်း ဆူးခက်ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ လိုက်အောင် စူးနစ် ထိုး စိုက်အောင် ကြည့်ပဟ' ဟု မြတ်သော ကျိတ်တွေး၏။ ယောက်ျားသားမို့ အညံ့မခံနိုင် ပါ။ ဆူးခက်ကိုအပြိုင် ပြန်ကြည့်သည်။ ။ စေ့စေ့ကြည့်မှ တော်တော်လှသ ည့် အမျိုး သမီး ဆိုတာကို ဝန်မခံဘဲ မနေနိုင်တော့လောက်အောင်ကို ဆွဲ ဆောင်နိုင်စွမ်းရှိတာကို သိသွားရသည်။ ။

လောကမှာ မိန်းမလှလေးတွေ များ လှပါ၏။

မိန်းမသားဟူသည် မလှလျှင်လည်း လှအောင် အကူအပံ့ အခြယ်အ သတွေနှင့် ထုံမွမ်းတတ်သည် ၊ ရွက်ကြမ်းရေကျိုက ကြည့်လို့ တော် တော် ကောင်းသွားရတာ၊ နဂိုရှိသူတွေက နဂိုင်းတွေ ထွက်ချင်တိုင်း ထွ က်လာတတ်သည်။ ။

ဆူးခက်မှာ တော့ အခြယ်အသတွေ မှ နံပျော့နေ၏။ ရေ မိုးချိုး၊ ဖြီး လိမ်းဆိုတာ လုပ်ထားတာ ကြာပြီ ထင်သည်။ ။ အဆီပြန်စပြုသည့် မျက် နှာနှင့် မသပ်မရပ်တော့ပြီ ဖြစ်သည့် ဆံစတွေက အလှဖျက်ဖို့ ကြိုးစား နေ၏။ သို့ပေမဲ့ ဤ အမျိုးသမီး အလှမပျက်ပါ။

'ခင်ဗျား ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ် သိရဲ့ လား'

စကား အဆက်အစပ် မရှိပါဘဲ ထ ခွပ်သည် မို့ မြတ်သော စိတ်တိုဖို့ ရှိပါလျက် ရယ်ချင်သွားရသည်။ ။

'အဲဗျ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ် မသိကြ လို့ ဗေဒ င်တွေ ဘာတွေ မေးကြတာ မဟုတ်လား'

'ခင်ဗျားကို ဗေဒင်မေးဖို့ ခေါ်တာ မဟုတ်ဘူး '

'ယုံပါတယ်၊ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စတစ်ခုကြောင့်လို့ စာထဲမှာ ပါတာပဲ၊ ကျွန်တော့် အကြောင်း ကျွန်တော် သိသ လောက် ကြုံပြောပါရစေ၊ ကျွန်တော့်နာမည်မြတ်သောပါ'

'ဟင် '

မြတ်သော ဆိုပါလား၊ ဒါဖြင့် 'ကိုဖြိုးအိမ်' ဆိုတဲ့ သူ မဟုတ်ဘူး ပေါ့။ ကိုဖြိုးအိမ် မဟုတ်ပါဘဲ ကိုဖြိုးအိမ်ဆီ ထည့်သည့်စာက သူ့ဆီ ဘယ်လို ရောက်သွားရတာလဲ။ သူက လည်း ကိုဖြိုးအိမ် မဟုတ်ပါဘဲ ဘာဖြစ်လို့ လာတွေ့ရတာ တဲ့ လဲ၊

'ဟင် ' ဆိုသည့် အံ့ဩသံလေးက ပွင့်မကျဘဲ မျက်ဝန်း ကလေး ဝင့်ရုံသာမို့ မြတ်သောက သတိမထားမိပါ။

'ကိုဖြိုးအိမ်က ကျွန်တော့် အစ်ကိုပါ၊ ဖြိုးအိမ် ဆိုတာလည်း သူ့ဘာသာသူ မှ ည့်ထားတဲ့ နာမည်၊ ကျွန်တော် တစ် ယောက်ပဲ ဒီနာမည်ကိုသိတာ၊ အိမ်သားတွေတောင် မသိ ကြဘူး၊ အိမ်မှာ က ကိုကိုနာမည် 'ထက်သော'

'ကိုဖြိုးအိမ်ဆိုတဲ့ နာမည်ကို သိထားရင် နောက်ထပ် နာမည်တစ်ခု ကိုလည်း သိသင့်တာပေါ့'

'သိပါတယ် သဲအိမ်ဖြူ'

မြတ်သော ဆူးခက်ကို စူးစိုက်တွယ်ငြိစွာ ကြည့်၏။

'သူတို့ နှစ်ယောက် သိပ်ချစ်ကြတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်'

'ဪ '

'ကိုကိုက အမြဲပြောပါတယ်။ သူတို့ နှစ်ယောက် တစ်ဘဝ ခရီးကိုတည်ဆောက်ကြမယ်တဲ့ ၊ 'အိမ်'ဆိုတဲ့ စကားလုံးထဲမှာ ချမ်းမြေ့ခြင်း၊ လုံခြုံခြင်း၊ ပြီးပြည့်စုံခြင်း ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပါ တယ်တဲ့ ၊ ဒါကြောင့် နာမည်တွေထဲမှာ 'အိမ်'ဆိုတဲ့ စကား လုံး ထည့်ပြီး မှ ညွှန်ကြတယ်'

ဆူးခက်က မျက်ကြောင်းစင်းစင်းချလျက် ငြိမ်၍ နားထောင် ၏။ 'သူတို့ နှစ်ယောက် ချစ်ကြပုံက ကဗျာလေး တစ်ပုဒ်လို ပဲ၊ သိပ်လည်း စိတ်ကူးယဉ်ကြတယ်'

'ကိုဖြိုးအိမ်တဲ့ ၊ နာမည်ရင်းက ကိုထက်သောဆိုရင် သဲအိမ်ဖြူရဲ့ နာမည်ရင်းကိုကော ကိုမြတ်သော သိလား'

'မသိဘူး၊ ကိုကိုက သဲအိမ်ဖြူလို့ ပဲ ပြောတယ်၊ နောက် ပြီး ပြောတာ ကျန်သေးတယ်၊ သူတို့ လက်ထပ်ပြီးလို့ သားလေးမွေးရင် ဖိုးလပြည့်အိမ်လို့ မှ ညွှန်မယ်တဲ့ ၊ သမီး လေးမွေးရင် ကြည်မွေ့အိမ်လို့ မှ ညွှန်မယ်တဲ့ '

မြတ်သော စကားပြောနေသည့် တစ်ချိန်လုံးမှာ ဆူးခက် က ခေါင်းကို တွင် တွင် ငုံ့ထားလေ၏။ မြတ်သောနှင့် မျက် ဝန်းချင်း မဆုံစေရအောင် ကြမ်းပြင်ကိုသာ သည်းမည်းကြည့် နေ၏။

'ကျွန်တော် ဒီလောက် ပြောပြနိုင်ရင် ကျွန်တော် ကိုကို ကိုယ်စား လာခဲ့တယ်ဆိုတာ လက်ခံနိုင်ရောပေါ့'

'ဟုတ်ပါပြီ ... ဒါပေမဲ့'

'ပြောပါ၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောနိုင်ပါတယ်'

'သူ . . . ကိုဖြိုးအိမ်က ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ်တိုင် လာမတွေ့တာ တဲ့ လဲ'

မြတ်သော မျက်နှာလွှဲသွားသည် ။ နှုတ်ထွက်ခက်ပါသည့် စကားတစ်ခွန်းကို ပြောပြဖို့ ဝန်လေးလှပါဘိ။ မြတ်သော ထံမှ အသံပျောက်သွား

သည် မို့ ဆူးခက်က လှစ်ခနဲ မော့ ကြည့်သည်။ ။

'အို ဘယ်လိုလဲ'

မြတ်သော၏ ဆွတ်ကြင် လွမ်းမောဖွယ် မျက်နှာထားကို နားမလည် နိုင်အောင် ရှိရပါတော့၏။

'ခက်ခက်ရေ သားလေးနိုးငြီ'

စကားသံနှင့်အတူ အိမ်ထဲမှ အသက်လေးဆယ်ခန့် အမျိုး သမီးကြီး တစ်ဦး ထွက်လာ၏။ ဆူးခက်က သမင်လည်ပြန် လှည့်သွားသည် မို့ မြတ်သော မဖြေဖြစ်သေးဘဲ အမျိုးသမီး ကြီးကို လှမ်းကြည့်မိသည် ။

လက်ထဲမှာ နို့ပုလင်းတစ်လုံးကို ကိုင်လျက်၊ ကလေး တစ်ယောက် ကို ချီလျက်။

ကလေးက ဖြူဖွေး ဝကစ်ကစ်ကလေး။ လေး ငါး ခြောက်လ အရွယ် ပဲ ရှိဦးမည်။ ဆူးခက်က စွေ့ခနဲ ထ ကာ ကလေးကို ယူချီ၏။

'လာ သား'

သား ဆိုပါလား၊ ဒါ ကလေးအမေတဲ့ လား၊ ခုခေတ် မှာ အဒေါ်တွေ ဦးလေးတွေက တူတွေ၊ တူမတွေကို သား သမီး ခေါ်တတ်ကြသည် မို့၊ သား ခေါ်ရုံနှင့်တော့ ကလေး အမေဟု တထစ်ချ မယူဆနိုင်သေးပါ။

ကလေးကို ဆူးခက်လက်ထဲသို့ ထိုးလိုက်၏။

'ခက်ခက် တိုက်လိုက်မလား နောက်ဖေးမှာ ထမင်းအိုး ဆူခါနီး နေလို့ '

'ရတယ် ခက်ခက်ပဲ တိုက်လိုက်မယ်'

ဆူးခက်ကလေးကို ရင်ခွင်မှာ ပွေ့သည် ၊ နို့ပုလင်းကို ကလေးနှုတ်ခ

မ်းမှာ တပ်သည် ။ ပွေ့ချီယုယပုံက ကျွမ်းကျင် နိုင်နင်း၏ ၊ မေးထားသည့် မေးခွန်းအတွက် မြတ်သောထံမှ အဖြေမရသေးတာကိုပင် မေ့သွားသလား မသိ။ ကလေးက နို့ဘူးမှန်မှန်စို့၍ နေသားတကျရှိသွားတော့မှပဲ မြတ်သော ကို မော့ကြည့်သည် ။

'ကိုဖြိုးအိမ် ကိုယ်တိုင် ဘာလို့ မလာတာလဲ'

မြတ်သော မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်လေ၏။ မျက်ဝန်း များက ရီဝေမှု နှိမ့်ငြင်းသွားသည် ။

'ဟင် . . . ကိုဖြိုးအိမ်က ဘာဖြစ်လို့ မလာရတာတဲ့ လဲ'

ဆူးခက် ထပ်မေး၏။ မြတ်သော ဆူးခက်ကို ကြေကွဲရိပ် ဖြင့် ပြန်ကြည့်သည် ။

'ကိုကို မလာနိုင်တော့ပါဘူးဗျာ၊ ကိုကို ဆုံးတာ တစ်နှစ် ကျော်ပြီ'

'အို ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ'

မျှော်လင့်ချက် အဆောက်အအုံကြီး ဝုန်းခနဲ ပြိုကျသွား ရသည့်နှယ် ဆူးခက် မျက်စိမျက်နှာ ပျက်ကျသွားရပုံက ဣန္ဒြေတောင် မဆည်နိုင်ချေ ။ နို့ဘူးကို လက်က လျော့ရဲ သွားသည် မို့ ကလေး နှုတ်ခမ်းနှင့် လွတ်သွားရသည် ။ ကလေးက အဲ့ခနဲ အော်၏။

ဆူးခက် မကုန်တတ်သေးသည့် နို့ပုလင်းကို စားပွဲပေါ် လှမ်းတင်သည် ။ ရင်ခွင်ထဲမှာ ပက်လက်ကလေး မဲ့နေသည့် ကလေးကို ချိုင်းမှ မြှောက်၍ ချီ၏။ ပါးချင်း ကပ်သည် ။

'သား လေး ရယ်'

ဆိုနှင့်သံလေး တိုးတိမ်၏။ ဆူးခက် မျက်ဝန်းမှာ စို့ဝဲ လာသည့် မျက်

ရည် တစ်စွန်းတစ်စကို မြတ်သော မြင်၏။ ကလေးကို ကျစ်ကျစ်ဖက်လိုက်ပုံက ဒီကမ္ဘာမှာ တို့ နှစ်ယောက် တည်းပါလား

ဆိုသည့် သရုပ် ပေါ်၏။

မြတ်သော ကလေးကို ခုမှ စေ့စေ့ကြည့်ဖြစ်တော့သည် ။

မြတ်စွာဘုရား ဟု တ မိလုလုပါ။ ကလေးက ကိုကိုနှင့် ချွတ်စွပ် ။ ကိုကိုဆုံးပြီးချိန်မှာ မေမေက သူ့အချစ်ဆုံး သား ကြီး၏ ဓာတ်ပုံတွေ အားလုံး ပြန်စုကာ ဓာတ်ပုံစာအုပ်တွေ ထဲမှာ ပေါင်း၍ ကပ်၏။ မွေးကင်းစ အရွယ် ဆေးရုံပေါ်မှာ ကတည်းက ဓာတ်ပုံ စ ရိုက်ခဲ့တာ။

သားကြီးမို့ မေမေ သည်းလိုက်သည် မှာ ပြောစရာ မရှိ တဲ့ ၊ ကလေးကို တစ်လတစ်ကြိမ် ဓာတ်ပုံရိုက်သည် ။ တစ်ကြိမ် ရိုက်လျှင် ဖလင်တစ်လိပ်ဆိုတော့ သုံးဆယ့်ခြောက်ပုံ။

တစ်နှစ်အတွင်း ဓာတ်ပုံဆယ့်နှစ်ကြိမ်ရိုက်တာ စုစုပေါင်း ဓာတ်ပုံလေးရာကျော်၊ တစ်နှစ်ပြည့်ပြီးသည့် နောက်ပိုင်း တော့ တစ်နှစ်တစ်ကြိမ်ပဲ ရိုက်တော့သည် ။ တစ်ခါ ရိုက်လျှင် လည်း လေးငါးပုံ ရိုက်သည် ။

နောက်ထပ် သားအငယ်ရတော့ ရိုးသွားတာပဲလား မသိ၊ သားကြီးလောက် ဓာတ်ပုံ မရိုက်ဖြစ်တော့ပေ၊ အိမ် မှာ ကိုကို ဓာတ်ပုံအများ ဆုံး၊ ကလေးဘဝမှ ပုံတွေက ပိုတောင်များ သေးသည် ။

ကိုကို ဆုံးပြီးသည့်နောက်ပိုင်းမှာ ကိုကို ဓာတ်ပုံတွေကို မကြာခဏ ကြည့်ဖြစ်ကြသည် မို့လည်း ဤကလေး ကိုကိုနှင့် ချွတ်စွပ်တူနေတာကို တိတိကျကျ ပြောနိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။

ကိုကို လေးငါးလသား အရွယ်က ဓာတ်ပုံကို ဆူးခက် ချီထားသည့် ကလေး၏ ပုံပါဟု ပြောလျှင် မည်သူမျှ ယုံမှား သင်္ကာဖြစ်မည် မဟုတ်

ချေ၊ အဲသည် ထိကို တူ၏။

ဆူးခက်၏ ခံစားချက် စွန်းထင်သော မျက်နှာ၊ ကိုကိုနှင့် ချွတ်စွပ်တူ သည့်ကလေး သည် နှစ်ရပ်ကိုပေါင်း၍ မြတ်သော အဖြေရှာ၏။

"ကိုကိုအတွက် နှစ်ပတ်လည် ဆွမ်းကျွေးပြီးတာ ဆယ် ရက်ပဲ ရှိသေး တယ်"

မြတ်သော ထပ်ပြော၏။

ဆူးခက် ကလေးကို ရင်ခွင်မှာ ပြန်ပွေ့သည် ။ နို့ပုလင်း ကို ပြန်ယူ၍ တိုက်၏။

'ကိုကို ကိုယ်စား ကျွန်တော် လာခဲ့တာပါပဲ မခက် ပြောစရာရှိ တာ ကျွန်တော့်ကိုပဲ ပြောပါတော့'

'မခက်' ဟူ၍ လွှတ်ခနဲ ထွက်သွားတာကို ဝါကျဆုံးမှ သတိထားလို က် မိတော့သည် ။ မည်သို့သော ရင်းနှီးမှုက ရင်ထဲမှာ ဖြတ်ပြေးသည် မ သိ။ ချက်ချင်းကြီး တရင်းတနှီး ဖြစ်သွားရသည့် ကျွမ်းဝင်စိတ်ကိုလည်း အံ့ဩ၏ ၊ ဆူးခက် ဆိုသည့် မိန်းမသားကို ရက်ပေါင်း လာပေါင်းများ စွာ က သိ ကျွမ်းခဲ့ရသူနှယ် ခံစားလိုက်မိပါတော့သည် ။

ဆူးခက် ခေါင်းခါ၏။

'အိမ်မှာ . . . ကျွန်တော်တို့ မိသားစုထဲမှာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယော က် နားအလည်ဆုံးနဲ့ အနီးကပ်ဆုံးက ကိုကိုနဲ့ ကျွန်တော်ပါပဲ၊ ကိုကို ကိစ္စဟာ ကျွန်တော့် ကိစ္စပါ'

ဆူးခက် ခေါင်းခါပြန်၏။

'ကျွန်တော် တွေ့ချင်တာ ကိုဖြိုးအိမ်၊ ကျွန်တော် ပြော ချင်တဲ့ စကား

တွေကိုလည်း ကိုဖြိုးအိမ် တစ်ယောက်ပဲ သိစေ ချင်တယ်'

သူ့ကိုယ်သူ 'ကျွန်တော်' ဟု သုံးသည့် မိန်းကလေးကို မြတ်သော
တွေငေးမောစွာ ကြည့်မိပါ၏။ ယောက်ျားလျာ မလေးတော့ မဟုတ်နိုင်
ပါ။ လုံးဝ မိန်းမ ဝိသသူကလေး ပါပဲ။

'ကျွန်တော် သိခွင့်၊ ကြားခွင့် ရချင်ပါတယ်'

'ကျွန်တော် မပြောချင်တော့ဘူး၊ ပြောလည်း မပြောနိုင် တော့ပါဘူး'

ကုန်သွားသည့် နို့ပုလင်းကို စားပွဲပေါ်လှမ်းတင်သည် ။

'ဒါဖြင့် ကျွန်တော်ပြန်ရုံပဲရှိတော့တာပေါ့ဟုတ်လား'

'ဟုတ်ပါတယ်'

ဆူးခက် စကားက တိခနဲ ပြတ်လေ၏။

'ကလေးကို ကျွန်တော် ခဏ ချီပါရစေ'

'ရှူးပေါက်ချလိမ့်မယ်'

'ရပါတယ်'

မြတ်သော လှမ်းယူတော့ ကလေးက ရယ်၍ ပါလာသည် ။ အိမ်မှာ
အငယ်ဆုံးသားမို့ မြတ်သော ကလေးပေါက်စကို မချီတတ်ပါ။ မြတ်
သော လက်ထဲမှာ အချိုးမကျ ဖြစ်နေပေမယ့် ကလေးက ရယ်ပြုံးနေ၏။

'ချစ်စရာကြီး။ မျက်နှာမရွေးဘူးနော်'

'သားက သိပ်အေးတယ်'

'သူ့နာမည် ဘယ်သူတဲ့ လဲ'

'ဖိုးလပြည့်'

'နာမည်နဲ့ လိုက် လိုက်တာ'

'ပြန်ပေးလေ ကိုမြတ်သော ရှူးပေါက်ချရင် ဘောင်း ဘီနဲ့ ဆို
တော့ လှည့်ပြုတ်လို့ ရတာလဲ မဟုတ်ဘူး '

မြတ်သော ကလေးကို ပြန်ပေးသည် ။ ဤကလေးကို ဘာကြောင့် ချစ်မိသွားမှန်း မပြောတတ်တော့၊ ငုံ့နမ်းလိုက်ချင်ပေမယ့် လူပျိုမို့ နမ်းရမှာ ရှက်နေ၏ ၊ မည်သည့် ကလေးတစ်ယောက်ကိုမှ မြတ်သော မနမ်းဖူးခဲ့ပါ။

ဆူးခက် လက်ထဲ ရောက်တော့ ဆူးခက်က တစ်ချက် ငုံ့ နမ်းသည် ။
ဆူးခက် မျက်နှာမှာ မေတ္တာရောင်ဖြင့်လက်လက် စို၏။

'ကျွန်တော် တစ်ကြိမ်ထပ်ပြီး တောင်းပန် ပါရစေ၊ ကိုကိုကို ပြောဖို့ ရှိ
တဲ့ စကား ကျွန်တော် သိခွင့်ရချင်ပါတယ်'

'ကိုဖြိုးအိမ်မှ မရှိတော့တာ'

'မဟုတ်သေးဘူးလေ'

'ကျွန်တော်က ကိုဖြိုးအိမ်ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာတစ်ခုကို ဖြေရှင်း
ပေးမယ့်သူပဲ'

'အခု ကိုဖြိုးအိမ် ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီပဲ၊ ပြီးပြီပေါ့'

'ကျွန်တော်က ကိုကိုညီအရင်းပဲ'

'မတူဘူးလေ၊ ညီအစ်ကိုအရင်းပေမယ့် ကိုယ်ရေး ကိုယ် တာ ကျ
တော့ သီးသန့်စီပဲဟာ၊ ဘာဆိုတာမှတ်လို့ '

'ဒါဖြင့် ကျွန်တော် အောင်မြင်စွာ ဆုတ်ခွာရတော့မှာ လား'

'အဲသည် အတိုင်းပါပဲ'

မြတ်သော ထိုင်နေရာမှ ထ ရပ်သည် ။ ဆူးခက်က ကလေး ချီဆဲမှ လိုက်ရပ်၏။ မြတ်သော တံခါးဝသို့ရောက်တော့ နောက်သို့ တစ်ချက် လှည့်ကြည့်မိပြန်သည် ။ သူ့ကို ကြည့်နေ သည့် ဆူးခက်ကို နေရာမှာ ပုံစံမပျက် တွေ့ရသည် ။

'ဖိုးလပြည့် ဘယ်သူသားလဲ မခက်'

ရိုင်းရာကျမည်မှန်း သိပေမဲ့ ဇွတ်မေးချလိုက်သည် ။ ဆူးခက် ပြုံးလေ၏။ သူ့အပြုံးက အဓိပ္ပာယ် ဖော်ရခက်ပါ သည့် အပြုံး။

'ကျွန်တော့်သား'

မြင်နိုင်စွမ်းမရှိပါသည့် သံယောဇဉ်ကြိုးတစ်ချောင်းက မြတ်သော တစ်ကိုယ်လုံးကို တုန့်ခနဲဆွဲရစ်လိုက်သလို ခံစား ရသည် ။

'ကျွန်တော် ပြန်တော့မယ်'

'ကောင်းပါပြီ'

နောက်တစ်ကြိမ် လှည့် မကြည့်မိတော့ဖို့ အတော်ကြီး ကြိုးစားပြီး လှေကားသုံးထစ်ကို ဆင်းရသည် ။ ကားကို မောင်းထွက်လာခဲ့၏။ မြတ်သော ရင်ဘတ်ကြီး တစ်ခုလုံး လေးလံနေသည် ၊ သူ့ ရင်ထဲမှာ ဆူးခက်တို့ သားအမိ ခိုမှီ ငြိတွယ်၍ ပါ လာလေသလား။

ဆူးခက် တစ်ခက်၏ စွမ်းအင်က တစ်ဖက်သားကို စူးငြိ နစ်မြုပ်တတ်၏။

'ဆူးခက် ဆိုတဲ့ အတိုင်း အထွင်ရခက်အောင် စူးငြိပြီ ထင်ပါရဲ့ '